

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การติดต่อสื่อสาร การคมนาคม ตลอดจนวิทยาการต่าง ๆ ได้พัฒนาขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้มนุษย์เราสามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่าง กว้างขวาง และรวดเร็ว จนกล่าวได้ว่ายุคนี้โลกเล็กลงเพราะมีการติดต่อสื่อสารกันได้จากทุกมุมโลกและในการติดต่อสื่อสารดังกล่าวนี้ ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งเพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล (International language) ที่ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกใช้ติดต่อสื่อสารกันทั้งในด้าน การเมือง การปกครอง การทหาร การเศรษฐกิจ การศึกษา การทูต การติดต่อค้าขาย และการท่องเที่ยว ทินวัลย์ มาแสง (2532) และ ดวงเดือน แสงชัย (2533) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษไว้ดังนี้คือ

1) ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลก เป็นกุญแจแห่งคลังความรู้ และเป็นสื่อสำคัญที่ใช้ติดต่อกับต่างประเทศ

2) ภาษาอังกฤษช่วยให้มีพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับสูง และช่วยในการศึกษาวิชาที่เป็นวิชาการต่างประเทศ เพราะตำราส่วนใหญ่จะเขียนเป็นภาษาอังกฤษ

3) ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ควรจะได้เรียนรู้เป็นภาษาแรก เพราะผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษได้ดีจะสามารถเข้าใจความคิด ทักษะคิด วัฒนธรรมของชนชาติอื่นตลอดจนความก้าวหน้าทางวิทยาการใหม่ ๆ ความเคลื่อนไหวของโลกทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และจะช่วยให้เราสามารถติดต่อกับชนชาติต่าง ๆ ได้ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อส่วนตัว การเจรจาทางการทูต ทางการเมือง การค้าขายและการท่องเที่ยว ซึ่งนำรายได้มาสู่ประเทศอย่างมหาศาลเพิ่มมากขึ้นทุก ๆ ปี

4) ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการดำรงชีวิตของคนไทยทั้งทางตรงและทางอ้อม ดังจะสังเกตเห็นได้จาก การใช้เครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ ป้ายโฆษณา รายการวิทยุ โทรทัศน์ สื่อสถานที่ อุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ล้วนแต่มีภาษาอังกฤษประกอบอยู่ด้วยทั้งสิ้น เช่น ปากกา ดินสอ เสื้อผ้า อุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้า ฯลฯ หรือจากการประกอบอาชีพการท่องเที่ยว การส่งออกสินค้า

การติดต่อกับต่างประเทศ การประกอบอาชีพผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีจะได้เปรียบมากกว่าผู้ที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษ ดังนั้นคนไทยในปัจจุบันจึงนิยมเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ (แรมสมร อยู่สภาร, 2533) โรงเรียนและสถาบันต่าง ๆ ได้ให้การตอบสนองความต้องการของสังคมดังกล่าว ด้วยการเปิดโปรแกรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษาและแนวโน้มของผู้เรียนภาษาอังกฤษนับวันทวีมากขึ้น

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษ ต่อการดำรงชีวิตของคนไทยดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น กระทรวงศึกษาธิการ จึงจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาขึ้นไป ซึ่งในระดับชั้นประถมศึกษา ได้กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 และในปี พ.ศ. 2539 ได้ปรับปรุงหลักสูตรให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทั้งนี้เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน เพราะเท่าที่ผ่านมานั้นหลักสูตรเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แต่จากข้อเท็จจริงพบว่า ถึงแม้ผู้เรียนจะเรียนรู้โครงสร้างของภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี แต่ก็ยังไม่สามารถพูดคุยหรือสื่อสารได้เป็นที่น่าพอใจ ดังจะเห็นได้จากผลการทดสอบวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองชัยภูมิ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชัยภูมิ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2534 - 2536 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรูปคะแนนเฉลี่ยเป็นร้อยละวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มวิชาอื่น ๆ อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ ไม่น่าพอใจคือ 52.53, 53.55 และ 58.72

ซึ่งสาเหตุที่ทำให้การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่สูงเท่าที่ควรนั้น มีหลายสาเหตุคือ

1. **ครูผู้สอน** ครูผู้สอนนับว่าเป็นส่วนที่สำคัญยิ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุตามจุดประสงค์ของหลักสูตร ซึ่งที่ผ่านมาได้ประสบปัญหาจากตัวครูผู้สอนที่มีผลต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังนี้คือ (พิตรวัลย์ โกวิทวาท, 2537)

1.1 **คุณภาพของครู** ครูบางคนมีความรู้ไม่เพียงพอ เพราะไม่ได้เรียน หรือฝึกมาโดยตรง การออกเสียงก็อาจจะไม่ถูกต้อง บางครั้งไม่พูดภาษาอังกฤษกับนักเรียน

1.2 **วิธีการของครูยังใช้แบบเก่า** คือเน้นเนื้อหาเป็นศูนย์กลาง เร่งสอนให้จบเนื้อหา และครูไม่เข้าใจวิธีการสอนที่เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจึงทำให้ไม่สามารถชักจูงให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นและเกิดแรงจูงใจในการเรียนเท่าที่ควร นอกจากนี้ ครูบางคนสอนโดยไม่ใช้สื่อการสอนโดยเฉพาะการจัดทำแบบฝึกเสริมทักษะ หรือแบบฝึกหัดประกอบบทเรียน

1.3 เจตคติของความเป็นครู นับว่าเป็นปัญหามาก เพราะครูบางคนไม่อยากเป็นครู ไม่รักอาชีพที่ตนสอน ที่มาเป็นครูเพราะสิ่งแวดล้อมบังคับจึงทำให้ครูขาดความกระตือรือร้นในการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนและขาดความรับผิดชอบในการเป็นครูที่ดีไป

2. นักเรียน ปัญหาการเรียนที่เกิดขึ้นนั้นอาจจะมีสาเหตุหลายประการ เช่น

2.1 ความพร้อมของนักเรียน นักเรียนบางคนยัง ไม่มีความพร้อมที่จะเรียน

2.2 เจตคติของนักเรียน นักเรียนบางคนไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษ ด้วยสาเหตุต่าง ๆ เช่น นักเรียนมองไม่เห็นความสำคัญว่าจะนำไปใช้อย่างไรเพราะ โอกาสที่จะได้สนทนากับเจ้าของภาษามีน้อย

2.3 นักเรียนมีจำนวนมากเกินไปครูอาจจะดูแลและควบคุมไม่ทั่วถึง เมื่อให้นักเรียนฝึกภาษา (Drill) เป็นรายบุคคลก็จะทำได้ยาก

3. หลักสูตร เนื้อหาในหลักสูตรมีมาก ครูต้องสอนให้จบเนื้อหา จึงทำให้ไม่มีเวลาในการจัดกิจกรรมเสริมทักษะที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนมากเท่าที่ควรและตำราเรียนในระดับประถมศึกษา นั้น มีรูปเล่มไม่ค่อยน่าสนใจ เนื่องจากภาพประกอบและกระดานที่ใช้ไม่น่าอ่านมากนัก ทั้งนี้เพราะทางกระทรวงศึกษาธิการต้องเป็นผู้ดำเนินการจัดพิมพ์แจกให้นักเรียนในระดับประถมศึกษา ซึ่งมีจำนวนมาก

4. ผู้ปกครอง ในการเลือกโรงเรียนผู้ปกครองจำนวนมากโดยเฉพาะผู้ปกครองนักเรียนในเมืองยังมีความเชื่อว่า โรงเรียนที่ดีคือโรงเรียนที่สอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กตั้งแต่ชั้นอนุบาล ทั้ง ๆ ที่เคยมีผลการวิจัยออกมาแล้วว่า นักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน เมื่อเรียนจบระดับชั้นประถมศึกษาแล้ว (ดวงเดือน แสงชัย, 2533) ดังนั้น ค่านิยมที่เร่งสอนหนังสือให้แก่เด็กที่ยังไม่พร้อม จึงน่าจะมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เพราะหากเด็กไม่มีความพร้อม จะเป็นการทำให้เด็กเกิดความเบื่อ เกิดเจตคติที่ไม่ดี ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอันจะส่งผลให้เกิดปัญหาตามมาอีกในระยะยาว

5. ผู้บริหาร ผู้บริหารขาดความเข้าใจธรรมชาติของวิชาภาษาอังกฤษ และไม่สนใจติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวของวิชาภาษาอังกฤษ ตลอดจนการจัดครูเข้าสอนไม่เหมาะสมหรือจัดชั่วโมงสอนให้ครูมากเกินไป จนไม่มีเวลาตรวจแบบฝึกหัด

จากปัญหาที่กล่าวมาแล้วข้างต้น สรุปได้ว่าสาเหตุที่ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรนั้น มีอยู่หลายสาเหตุ และสาเหตุที่สำคัญมากที่สุดคือ สาเหตุจากตัวครูผู้สอน โดยเฉพาะวิธีการสอน ที่ไม่ใช่สื่อการสอน และ ไม่จัดทำแบบฝึกเสริมทักษะหรือแบบฝึกหัดประกอบบทเรียนที่สามารถสร้างแรงจูงใจ ให้นักเรียน เกิดเจตคติที่ดี มีความกระตือรือร้น ใฝ่รู้ใฝ่เรียน (พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ, 2537) ซึ่งแบบฝึกเสริม ทักษะหรือแบบฝึกหัดประกอบบทเรียนนั้น มีความจำเป็นและเป็นสื่อที่มีคุณค่า มีประโยชน์ต่อการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนเป็นอันมากเพราะแบบฝึกจะเป็นสื่อที่ช่วยเสริมทักษะทางภาษาที่นักเรียน ได้มีโอกาสฝึกด้วยตนเอง ตามความสามารถ ความสนใจของตนเองอย่างครอบคลุมเนื้อหา ดังข้อ เสนอแนะของ สันทัดและพิมพ์ใจ ภีบาลสุข (2527) ที่กล่าวว่า แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยเสริม ทักษะทางการใช้ภาษาและเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทางการใช้ภาษาให้ดีขึ้นทั้ง ในการฟัง พูด อ่าน เขียน และยังช่วยเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ สร้างความมั่นใจในตนเอง รู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น มีเจตคติที่ดีต่อการเรียน ตลอดจนรู้จักศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วย ตนเองได้

ส่วนแบบฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสารจะเป็นสื่อที่จะช่วยทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาเพื่อ การสื่อสารได้อย่างมีความหมายและสอดคล้องกับชีวิตประจำวัน เพราะลักษณะและรูปแบบของแบบ ฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสารนั้นจะเน้นจุดประสงค์เชิงหน้าที่ภาษา (Function) โดยยึดทฤษฎีและ แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The communicative approach) ทั้งลักษณะของการ ฝึกตามแบบฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสารแบบกิจกรรมกลุ่ม และกิจกรรมคู่ ซึ่งจะฝึกโดยใช้รูปแบบการ หาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information gap) ที่กล่าวมานั้นเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนโดยตรง ส่วนที่เกี่ยวข้องกับครูผู้สอนแบบฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสารจะช่วยลดภาระของครูเพราะแบบฝึกที่ จัดทำไว้อย่างมีระบบจะช่วยให้บรรยากาศในห้องเรียนมีชีวิตชีวา นักเรียนจะทำหน้าที่ในการฝึก ด้วยตนเอง ครูเป็นเพียงผู้ที่คอยช่วยเหลือและแนะนำในสิ่งที่นักเรียนติดขัดเท่านั้น

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหรือจัดทำแบบฝึกประกอบบทเรียนนั้นเป็นความ รับผิดชอบของครูผู้สอนโดยตรง เพราะครูผู้สอนย่อมเป็นบุคคลที่รู้จักผู้เรียนและสภาพแวดล้อม ในห้องเรียนได้ดีที่สุด ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะบรรลุตามจุดประสงค์ของ หลักสูตร ครูผู้สอนต้องอาศัยเทคนิควิธี สื่อการเรียนการสอน นวัตกรรมต่าง ๆ ตลอดจนมี แบบฝึกหัดเข้ามาช่วยในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียน ได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน อย่างมีระบบและต่อเนื่อง โดยเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง

การสอนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร จึงน่าจะเป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่สอดคล้องกับความต้องการของหลักสูตร และจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทดลองศึกษา การสอนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสารวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อที่จะนำผลการทดลองที่ได้มาเสนอแนะแก่ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสารกับการสอนตามคู่มือครู

1.3 สมมุติฐานในการวิจัย

1.3.1 นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามคู่มือครู

1.3.2 นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสารมีความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามคู่มือครู

1.4. ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มโรงเรียนพญาแล สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองชัยภูมิ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชัยภูมิ ที่กำลังเรียนอยู่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 7 โรงเรียน

1.4.2 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลชัยภูมิ กลุ่มโรงเรียนพญาแล สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองชัยภูมิ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชัยภูมิ ที่กำลังเรียนอยู่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 2 ห้องเรียน

1.4.3 เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เป็นเนื้อหาในหนังสือ English Is Fun Book II ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 บทที่ 26-28 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ.2521

1.4.4 ตัวแปรที่ศึกษา

1.4.4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีอยู่ 2 วิธีคือ

- 1) การสอนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร
- 2) การสอนตามคู่มือครู

1.4.4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- 2) ความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

1.5 คำจำกัดความและนิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 แบบฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร หมายถึง แบบฝึกที่ใช้ประกอบในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่ช่วยให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามหลักการ และแนวคิดของทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาตามหน้าที่ของภาษาและใช้ได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ โดยนำมาใช้ในชั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และกิจกรรมที่ใช้ในการฝึกทักษะทางภาษานั้นมีหลายแบบ หลายวิธีผสมกันในลักษณะทักษะสัมพันธ์และเป็นการสื่อสารแบบสองทาง (Two-way communication) เช่น การหาข้อมูลที่ขาดหายไป กิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่ การสัมภาษณ์ การถาม-ตอบและการหาเพื่อหาข้อมูลที่ไม่ทราบ เป็นต้น

1.5.2 การสอนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การสอนตามแผนการสอน ที่ดำเนินการและมีลำดับขั้นตอนการสอนตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.5.3 การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนตามแผนการสอนที่ดำเนินการตามคู่มือครู English Is Fun Book II ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

1.5.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนความแตกต่างของคะแนนผลทดสอบหลังเรียนและคะแนนผลทดสอบก่อนเรียน จากการทดสอบด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.5.5 ผลการสอบก่อนเรียน หมายถึง คะแนนผลทดสอบก่อนการทดลองสอนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.5.6 ผลการสอบหลังเรียน หมายถึง คะแนนผลการสอบหลังการทดลองสอน ที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.5.7 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง แบบทดสอบที่วัดความรู้ความเข้าใจทางภาษาและความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยยึดจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษา จำนวน 100 ข้อ 100 คะแนน โดยแบ่งออกเป็น 4 ฉบับคือ ฉบับที่ 1 ฉบับที่ 3 เป็นแบบข้อเขียน (Written test) ปรนัย 4 ตัวเลือก ฉบับที่ 4 เป็นแบบเติมคำ ส่วนฉบับที่ 2 เป็นแบบทดสอบปากเปล่า (Oral test) วัดทักษะการพูดโดยการสนทนาเป็นรายบุคคล (Conversation) ซึ่งแยกการวัด 4 ทักษะดังนี้

ฉบับที่ 1 วัดทักษะการฟัง (Listening test) จำนวน 25 ข้อ 25 คะแนน

ฉบับที่ 2 วัดทักษะการพูด (Speaking test) จำนวน 25 ข้อ 25 คะแนน

ฉบับที่ 3 วัดทักษะการอ่าน (Reading test) จำนวน 25 ข้อ 25 คะแนน

ฉบับที่ 4 วัดทักษะการเขียน (Writing test) จำนวน 25 ข้อ 25 คะแนน

1.5.8 กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มนักเรียนที่สอนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร

1.5.9 กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มนักเรียนที่สอนตามคู่มือครู

1.5.10 ความคงทนในการเรียนรู้ หมายถึง ผลการตอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งทำการวัดหลังจากสิ้นสุดการทดลองแล้ว 14 วัน

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ได้แบบฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสารอันเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

1.6.2 ได้แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร

1.6.3 เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับหลักสูตรการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ที่มุ่งให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสาร